

Det obilliga häruti inses af hvar och en, och vidare ordande härom torde vara öfverflödigt; dock ber jag för jemförelses skull få omnämna att, beträffande en annan afgift, som affordras sjöfarten, nemligen fyr- och båkaafgiften, har Kongl. Maj:t ansett billigt, att fartyg, som under resa till eller från utrikes ort anlöpert Svensk hamn i och för annan orsak än att der lossa eller lasta, skall dervid endast affordras i fyr- och båkaafgift i ett för allt 30 öre per nyläst, eller omkring $\frac{1}{3}$ del af den fyr- och båkaafgift, som erlägges af fartyg, hvilka derstädes lossa eller lasta, hvarjemte under vissa fall full afgiftsfrihet är stipulerad.

Då samma billighetsskäl, som föranledt Kongl. Maj:t att vid bestämmandet af fyr- och båkaafgiften fästa nödigt afseende på ändamålet af ett fartygs besök i Svensk hamn, äfven torde med fullt skäl kunna tillämpas vid bestämmandet af de grunder, enligt hvilka lotspenningar i likartade fall skola utkrävas, får jag förord samt hemställa, det Riksdagen behagade i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det 3 § 1 mom. af gällande Lotsförordning erhåller ett tillägg af följande lydelse:

Fartyg, som under resa till eller från utrikes ort nödgas för storm, motvind, haveri, eller annan orsak söka Svensk hamn, eller ort der skada kan repareras, och ej för annat ändamål lossar eller lastar, erlägger vid begagnandet af lots, i likhet med inrikes gående fartyg, endast hälften af hvad taxorna bestämna.

Stockholm den 29 Januari 1870.

E. Meijer.

08 0/4

N:o 31.

Af Herr Törnerhjelm, Rudolf: Om ändring af Kongl. Kungörelsen den 13 November 1860, angående den allmänna bevärigen.

Bland de frågor, som af Riksdagen påkalla en snar lösning, står måhända i främsta rummet den om organisationen af vårt landtförsvar. Så till vida börja meningarne sammanjemkas, att man allt mera synes vara enig derom, att arméen bör utgöras af stamtrupp och beväring. I afseende på stammen anser jag oss i hufvudsaken böra behålla hvad vi ega. Den stående arméen är hos oss tjenlig och tillräcklig att bilda en god stam, och bördan deraf bör ej nu vara för tung, då den i mer än tvänne århundraden kunnat bäras af våra fäder.

Hvad åter beväringen angår, måste förändringar i det närvarande förhållandet vidtagas. Antalet af vårt beväringmanskap stiger snart till 100,000 man, hvilka, otillräckligt öfvade, ej i farans stund kunna användas utan föregående ytterligare öfning, och styrkan är vida större än att dess underhållande under ett långvarigt krig kunde vara för oss möjligt. Den allmänna värnepligtens ändamål kan icke vara att ett stort antal af våra kraftfullaste män under fredens lugn *leka* soldater, utan, *dels* att arméen må kunna vid utbrottet af ett krig genast kompletteras till den styrka landet förmår underhålla, *dels* att lemna tillgång att fylla de luckor, som under kriget i arméen uppstå.

Jag föreslår derföre,

att Riksdagen måtte besluta en sådan ändring af gällande beväringslag att, utan inskränkning i Konungens rätt att vid inträffande krigsfara inkalla hela beväringstyrkan till tjenstgöring, dess öfning i fredstid måtte inskränkas till det antal, som för arméens kompletterande finnes erforderligt och som anses svara mot antalet af befintligt befäl.

För behandling af denna min motion anhåller jag att ett särskildt Utskott måtte vardas af Riksdagen tillsatt.

Stockholm den 29 Januari 1870.

R. Tornerhjelm.

Stockholm, tryckt hos C. Willeh. Höpman, 1870.

N:o 32.

Motionen, afgifven den 29 Januari, men af motionären återkallad den 31 i samma månad.